

KAPITEL 3

BAGHOLDDET

AHMED SAMSAM

Osama kørte os med speederen i bund til Kataib al-Imans hovedkvarter ved Kafr Takharim godt 40 kilometer sydvest fra Bab al-Hawa. Hovedkvarteret for oprørsgruppen lå på det tidspunkt i en gammel fransk skolebygning fra kolonitiden i 1940'erne. Det var en brigade af lokale civile og afhoppere fra Bashar al-Assads hær, der havde grebet til våben for at kæmpe mod regimets undertrykkelse.

Det hele virkede også her ret uorganiseret, men de var trods alt ikke helt på bar bund. Jeg følte mig i gode hænder og tilpas mellem de andre mænd i lejren. Før borgerkrigen var der to års obligatorisk værnepligt i Syrien, så alle havde i et eller andet omfang grundtræningen på plads. Folkene her var lokale syrere, almindelige mennesker med holdninger, som lå langt fra de ekstreme afghanske krigere på bjerget, som jeg var lettet over at have lagt bag mig. Vi var 40-50 nyankomne, få udlændinge og klart flest lokale syrere. Vi skulle blive på basen og gennemgå en slags basistræning for at sikre, at alle havde et minimum af evner. Træningen var okay hård og bedre end hos Dr. Abu Muhammeds Brigade: Forhindrengsbane, løbetræning, våbentræning, skydning, kampsport, taktik, *repeat*.

Og der var fra starten kort til fronten på flere måder. Der var kun måske fem-ti kilometer til kampene i de lommer i området, der fortsat var besat af den syriske hær. Og selv rekrutter under

træning kunne komme med på militæroperationer, hvis de følte sig klar til det.

En gang imellem kom en af kommandørerne drønende til træningslejren i en jeep med en besked om, at der var brug for 10 eller 15 mand til en opgave. Det kunne være bevogtning af en kontrolpost, backup til et angreb eller forsvar af en militærposition, som Assad-regimet måske ville forsøge at angribe. De første, der meldte sig klar, hoppede op bag i to pickup-trucks og kørte afsted.

Jeg var opsat på at hjælpe, og allerede efter tre eller fire uger meldte jeg mig frivilligt til en tjans. I mellemtiden havde jeg set en masse af de andre rekrutter springe op bag i pickup-truckene, når chancen bød sig. Det var først til mølle, og vi kæmpede nærmest om at få plads. Mine to første opgaver viste sig at være helt uddramatiske. Den ene gang skulle vi ligge i baghold, men fjenden kom aldrig; den anden gang kom vi for sent til kampen.

Tredje gang var det en anden sag.

Det syriske regimes hær havde beordret en strategisk tilbagetrækning fra grænseovergangen ved Bab al-Hawa i august 2012. Kort fortalt havde delingen af Assad-soldater fornemmet, hvilken vej vinden blæste på slagmarken, og det var gået op for dem, at de snart ikke kunne holde stand længere. Så de lagde an til at smutte fra deres kontrolposter omkring grænseovergangen ved Bab al-Hawa med al deres udstyr og alle deres soldater, før de blev løbet over ende. Det var på det tidspunkt, området blev definitivt befriet og kom under oprørets kontrol.

Men Den Frie Syriske Hær, som vores brigade var en del af, havde opsnappet Assad-soldaternes planer, og en række af de mindre lokale oprørsgrupper, heriblandt Kataib al-Iman – Troens Brigade – havde planlagt et baghold. Fjenden skulle ikke have lov til at omgruppere. Lavpraktisk var der kun få veje, regimentsdeling kunne trække sig tilbage ad. Vores gruppes opgave var at ligge klar ved én af dem, mens andre grupper lå klar ved de andre. Missionen var simpel: Konvojen skulle tilintetgøres.

Vores angrebsgruppe bestod af 25-30 mand fordelt i grupper på fire eller fem, hver med en walkie-talkie, klar til at modtage ordren om at gå til angreb, hvis konvojen kom.

Vi lagde os til at vente i skjul under nogle oliventræer langs den ene side af strækningen, 100 eller måske 200 meter fra vejen. Hvis det gik løs, skulle vi rykke tættere på og begynde at skyde mod fjenden. Hver minigruppe var udstyret med et par AK-47-rifler, ét kaliber 7.62 BKC-maskingevær og én panserværnsrakiet (RPG).

Så lød en besked i walkie-talkien. Konvojen var spottet. Den kom vores vej. Ikke fordi nogen var i tvivl. Man kan høre brummen fra de fucking tanks på lang afstand.

Konvojen bestod af tre eller fire kampvogne, nogle store lastbiler med udstyr, soldatertransporter, personbiler og jeeps.

Så lød første skud. Det kom fra vores fortrop tættest på fjenden.

I walkie-talkien kom ordren til resten af vores gruppe om at angribe. Vi rykkede tættere på konvojen, småløb.

‘Skyd først, når du har noget at skyde på.’

‘Frem, frem, frem, frem!’

Min gruppeleder dirigerede os med korte kommandoer.

‘Yalla, yalla!’, ‘kom nu!’

Vi løb foroverbøjet med øjnene på konvojen. Kom tæt på.

Gruppelederen gestikulerede til en fra gruppen og pegede på den nærmeste tank.

Under vores træning havde vi fået at vide, at man skal prøve at ramme lige neden for skyderøret. Det er det sted, tanken er mest sårbar.

Vi var næsten helt oppe ved vejkanten.

En stillede sig op med spredte ben.

Fik RPG’en op på skulderen.

Afsikrede den.

Fingeren på aftrækkeren.

Hvis man affyrer sådan én med lukket mund, kan lufttrykket ødelægge din hørelse og give dig tinnitus. Åben mund, ét lukket

øje og ét øje på målet gennem sigtekornet. Et par dybe indåndinger til at få styr på nerverne.

Angrebet var i fuld gang. Soldaterne i konvojen var splittet. Nogle af dem trykkede speederen i bund, andre skød tilbage.

‘Yalla, yalla!’

Der lød et højt ‘bismillah’, ‘i Guds navn’.

Raketten fløj afsted fra RPG’ens rør.

‘Flot! Flot!’

Tanken var ramt.

Jeg så lugen åbne sig og tankførerne hoppe ud. Sand blæste op fra kugler, der ramte jorden nogle få skridt fra mig. Jeg kan også huske fløjtelyden af projektiler. Jeg stressede ad helvedes til. Skød mod konvojen med min AK-47.

Kort efter var det hele overstået.

Jeg følte en tilfredsstillelse indeni; at jeg havde gjort en forskel i kampen mod regimet. Omkring tre fjerdedele af Assad-regimets konvoj lå smadret tilbage på vejen. En fjerdedel var sluppet væk. Dem, der havde trykket speederen i bund, da vi angreb.

Resten lå tilbage mellem de ødelagte køretøjer. Det var første gang, jeg så døde soldater.

Jeg bed mærke i, at nogle af dem, som var hoppet ud af tanken, havde en anden slags hjelm på end de andre. En slags blød, stofagtig hjelm. Jeg undersøgte liget af en soldat, der lå med sådan en hjelm og en ammunitionsvest på. Inde i vesten havde han skrevet på en seddel: ‘Syrien til Assad, eller vi brænder landet.’

Jeg smilede for mig selv. Han var blevet dræbt af skud, men hans ansigt var sort, så han må have været inde i tanken, da den blev ramt. Jeg tænkte, at det var et mirakel. Han havde skrevet, at han ville brænde landet, hvis ikke det var Assad, som sad på magten.

Og så endte han selv i en brændende tank og bagefter på jorden dræbt af skud fra oprørssoldater, helt sortsvedet. Det ansigt glemmer jeg aldrig.

Når man er tro mod sin overbevisning i sine handlinger og er indforstået med, hvorfor man gør de ting, man gør, så bider det ikke én i røven efterfølgende. Jeg har det fint med, hvad der skete den dag. Jeg vil til enhver tid sige, at vi handlede af noble årsager. For at befri vores folk fra verdens lige nu værste tyrann med mest af sit eget folks blod på hænderne. Han har sønderbombet sine landsmænd, deres familier og børn og brugt kemiske våben mod dem, mens han har siddet og klappet i hænderne på sin beskidte stol i sit milliardpalads. Og soldaterne i hans hær har fulgt hans eksempel. Derfor forstyrrer det ikke min nattesøvn, at jeg var med i det baghold.

Vores mission var gået efter planen. Men det blev ikke til nogen stor fejring af vores militære succes efter bagholdet. Vi havde ikke mistet en eneste soldat under kampen, men da vi skulle samle militærudstyret fra konvojen sammen, gik det galt. Vores folk var spredt ud over området for at samle krigsbyttet, de faldne fjenders håndvåben og andre ting, vi kunne bruge.

Jeg hørte et brag et godt stykke fra mig.

Det viste sig, at et par af vores mænd var klatret op på en brændende tank for at afmontere et maskingevær. Jeg tror, de var kommet til at lukke tankens luge, mens den brændte, og måske var der blevet opbygget et højt tryk inde i den. I hvert fald sprang den i luften. Én blev dræbt, flere såret. Chaufføren Osama var en af de sårede, han fik brandskader på armene, da han blev ramt af trykket fra eksplosionen.

Tilbage i hovedkvarteret tog adrenalinen af, og vi faldt ned og begyndte at processere, hvad der lige var sket, og hvordan fejlen med tanken var sket. Næste gang måtte vi tage forbehold for den slags.

Efter bagholdet tog jeg med en del af vores gruppe til Tyrkiet for at få en pause fra borgerkrigen og hente forsyninger. Før vi tog afsted, skrev jeg på WhatsApp til Puk Damsgård fra DR.

Kort efter jeg havde sluttet mig til Kataib al-Iman, var jeg taget med nogle af de andre fra gruppen tilbage til grænseområdet omkring Bab al-Hawa, godt halvanden times kørsel fra vores hovedkvarter ved Kafr Takharim. Vi havde haft et ærinde i byen Atme – jeg husker i dag ikke hvad – og der havde jeg mødt en britisk journalist, som citerede mig ganske kort i en artikel til The Guardian om tilrejsende til kampen mod Assad.

Efter at have læst artiklen havde Puk Damsgård fundet mig på Facebook, og vi var begyndt at skrive lidt frem og tilbage. Hun ville gerne lave et interview med mig om at være rejst fra Danmark til borgerkrigen, og jeg tænkte, at det var en mulighed for at sætte spotlight på den retfærdige kamp, vi kæmpede i oprøret. Så efter bagholdsangrebet mod Assad-konvojen fortalte jeg Puk Damsgård, at jeg var på vej til Hatay, og at vi kunne ses der og tale sammen.

Det møde endte med at få større betydning, end jeg havde forestillet mig.